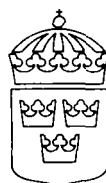

Trafikutskottets betänkande

1988/89:TU2

Ändrade bestämmelser om felparkeringsavgifter,
m.m.

1988/89
TU2

Sammanfattning

I betänkandet behandlas förslag i propositionen om vissa ändringar i lagen om felparkeringsavgift och lagen om kontrollavgift vid olovlig parkering samt två motioner.

Propositionens förslag innebär bl.a. att det införs krav på prövningstillstånd för att ärenden om felparkeringsavgift skall få prövas av hovrätten. Vidare föreslås i lagen om felparkeringsavgift en regel om s.k. preklusion, som innebär begränsningar av möjligheterna att i tingsrätten och hovrätten åberopa omständigheter eller bevisning som inte angetts hos den första instansen, polismyndigheten.

I de båda motionerna motsätter sig m och fp dessa regeringsförslag.

Utskottet tillstyrker regeringens förslag och avstyrker motionerna.

Lagändringarna föreslås träda i kraft den 1 januari 1989.

Till betänkandet är fogat två gemensamma m-, fp- och mp-reservationer.

Propositionen

I proposition 1988/89:6 föreslår regeringen (kommunikationsdepartementet) riksdagen att anta förslag till

1. lag om ändring i lagen (1976:206) om felparkeringsavgift,
2. lag om ändring i lagen (1984:318) om kontrollavgift vid olovlig parkering.

Lagförslagen har tagits in som *bilaga* till detta betänkande.

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås ändringar i lagen (1976:206) om felparkeringsavgift och i lagen (1984:318) om kontrollavgift vid olovlig parkering.

Ändringarna i lagen om felparkeringsavgift innebär att det införs krav på prövningstillstånd för att ärenden om felparkeringsavgifter skall få prövas av hovrätten. Vidare föreslås begränsningar i rätten att i tingsrätten eller hovrätten åberopa omständigheter eller bevisning som inte angetts hos polismyndigheten. Besvär över polismyndighetens beslut skall ges in till polismyndigheten och inte, som nu sker i praxis, till tingsrätten.

Dessutom föreslås en precisering av vem som vid ägarbyte skall anses vara fordonsägare och därmed svara för felparkeringsavgift och kontrollavgift enligt lagen om kontrollavgift vid olovlig parkering.

Slutligen föreslås en ändring av punkt 3 i 15 § lagen om felparkeringsavgift angående återbetalning av avgift. Syftet med ändringsförslaget är att närmare klargöra tillämpningsområdet för den bestämmelsen.

1988/89:TU2

Lagändringarna föreslås träda i kraft den 1 januari 1989.

Motionerna

1988/89:T1 av Rolf Clarkson m.fl. (m) vari yrkas att riksdagen avslår proposition 1988/89:6 såvitt avser begränsningarna av rätten att åberopa ny bevisning samt begränsningen av rätten att få sin sak prövad av hovrätten.

1988/89:T2 av Kenth Skårvik m.fl. (fp) vari yrkas att riksdagen avslår förslaget till förändringar i 10 § och 10 a § lagen om felparkeringsavgift.

Nu gällande ordning

I syfte att skapa ett effektivt sanktionssystem för parkeringsförescelser infördes den 1 april 1977 lagen (1976:206) om felparkeringsavgift och förordningen (1976:1128) om felparkeringsavgift. Dessa författningar tar sikte på parkering på gator och andra allmänna platser (offentligrättslig parkering eller gatumarksparkering).

För parkering på privat mark, parkeringshus e.d. (privaträttslig parkering eller tomtmarksparkering) gäller sedan den 1 juli 1984 lagen (1984:318) om kontrollavgift vid olovlig parkering. Genom den lagen har sanktionssystemet vid tomtmarksparkering i betydelsefulla hänseenden anpassats till vad som redan gällde vid gatumarksparkering.

Förfarandet enligt lagen om felparkeringsavgift inleds med att en polis eller en kommunal trafikövervakare meddelar en parkeringsanmärkning. Parkeringsanmärkningen innehåller en uppmaning till det felparkerade fordonets ägare att inom viss tid, normalt åtta dagar, betala felparkeringsavgiften (5 §). Fordonsägaren är skyldig att betala avgiften inom denna tid, även om parkeringsanmärkningen är oriktig och även om han för talan om att betalningsansvaret skall undanröjas (7 §).

Den fordonsägare eller fordonsförare som anser att en parkeringsanmärkning inte borde ha meddelats kan ansöka om rättelse hos polismyndigheten i det polisdistrikt där anmärkningen meddelades. Om polismyndigheten finner att ansökan skall bifallas, skall myndigheten undanröja fordonsägarens betalningsansvar. Beslut med anledning av en rättelse kan inte överklagas (8 §). Institutet rättelse är avsett för uppenbara fall. Någon närmare utredning sker inte.

För en mer regelrätt prövning får fordonsägaren skriftligen bestrida betalningsansvaret hos polismyndigheten i det polisdistrikt där parkeringsanmärkningen meddelades. Han skall då ange grunden för sitt bestridande. Bestridandet måste ske senast sex månader efter det att avgiften betalats eller åtgärd för indrivning av avgiften vidtagits. Polismyndigheten gör den utredning som behövs och meddelar därefter beslut med anledning av bestridandet (9 §). Myndigheten har rätt att infordra skriftliga berättelser. Om det behövs, får också muntliga förhör hållas.

Allmänna regler om hur beslut överklagas finns i 23–25 §§ förvaltningsla-

gen (1986:223). För förfarandet i tingsrätten finns det vissa bestämmelser i lagen om felparkeringsavgift. I övrigt gäller bestämmelserna i lagen (1946:807) om handläggning av domstolsärenden. Bestämmelserna innebär följande.

En polismyndighets beslut överklagas genom att en skriftlig handling ges in till tingsrätten. Tiden för överklagande är tre veckor från det att klaganden fick del av polismyndighetens beslut. Fordonsägaren skall då han överklagar ange grunden för sin talan och de skriftliga handlingar han vill åberopa. Tingsrätten inforrdrar därefter polismyndighetens handlingar i ärendet. I tingsrätt och hovrätt för allmän åklagare det allmännas talan. Om tingsrätten finner att det behövs, kan den hålla muntlig förhandling. Fordonsägaren och andra som kan bidra till utredningen kan därvid höras.

Vid en muntlig förhandling gäller rättegångsbalkens bestämmelser om huvudförhandling i tvistemål i tillämpliga delar. Tingsrätten är dock alltid domför med endast en lagfaren domare. Enligt förordningen (1979:572) med tingsrättsinstruktion är tingsnotarier med ett år och sex månaders tjänstgöringstid behöriga att besluta i ärenden om felparkeringsavgifter.

Tingsrättens beslut får överklagas hos hovrätten. Besvärslagan skall lämnas till tingsrätten som sänder inlagen och sin egen akt i ärendet till hovrätten. Hovrätten är i allmänhet domför med tre lagfarna domare. Målen avgörs i hovrätten normalt efter ett skriftligt förfarande. Det finns dock möjlighet att även i hovrätten höra parter och eventuella vittnen. Hovrättens beslut får inte överklagas.

Bakgrund

I proposition 1984/85:6 föreslogs bl.a. att tingsrätten skulle bli den sista instansen i ärenden om felparkeringsavgifter. Riksdagen godtog emellertid inte regeringens förslag utan uttalade att ärendet skulle övervägas ånyo inom regeringskansliet (TU 1984/85:6, rskr. 80).

I TU:s betänkande redovisades ett från justitieutskottet inhämtat yttrande. Justitieutskottet hade i sin tur inhämtat yttranden från Svea hovrätt och från Stockholms tingsrätt. Av de båda domstolarnas yttranden framgick att antalet mål om felparkeringsavgift under åren 1983–1984 hade ökat mycket starkt till följd av Parkeringsjuridiska föreningens verksamhet. Föreningen synes ta som sin främsta uppgift – framhölls det vidare i dessa yttranden – att försöka sabotera parkeringssystemet i främst Stockholm men även annorstädes genom att överhopa berörda instanser med överklaganden enligt vissa mallar. Föreningen missbrukar lagreglerna – sade tingsrätten – genom att i princip aldrig ”visa korten”, dvs. utveckla grunderna för talan och redogöra för de närmare omständigheterna i de enskilda fallen. Sker det – fortsatte tingsrätten – så sker det först i tingsrätt eller möjligen i hovrätt, trots att man enligt lagen skall ange grunderna redan hos polismyndigheten och klaganden dessutom i princip alltid i skrivelse bereds tillfälle att ”utveckla sin talan” redan där.

I hovrättens yttrande framhölls att ett typfall av mål om parkeringsavgift, där en representant för Parkeringsjuridiska föreningen företräder klaganden, innehåller följande moment: I besvären till polisstyrelsen anges att bilen

stått uppställd för "lastning/lossning". (Parkering omfattar definitionsmässigt – enligt 2 § vägtrafikkungörelsen (1972:603) – inte uppställning av fordon för på- eller avstigning eller på- eller avlastning av gods). Polisstyrelsen förelägger klaganden att inom viss tid genom fakturör, intyg eller liknande styrka att uppställning föranletts av på- eller avlastning. Så sker inte. Polisstyrelsen ogillar besvären. Klaganden överklagar till tingsrätten men anger inte heller där några omständigheter, t.ex. om det var lastning *eller* lossning som pågick vid tillfället, vad som lastades eller lossades och anledningen härtill. Några skriftliga bevis ges inte heller in. Tingsrätten uttalar att klaganden inte ens gjort sannolikt att uppställning föranletts av på- eller avlastning och ogillar besvären. Hovrätten finner inte skäl att göra någon ändring i tingsrättens beslut.

Justitieutskottet framhåller i sitt yttrande att ett förbud att fullfölja talan till hovrätt inte skulle lösa – utan snarare förvärra – de problem som Parkeringsjuridiska föreningens verksamhet medförde, i första hand för Stockholms tingsrätt. Detta sades gälla särskilt om det samtidigt med förbudet skulle föreskrivas att parkeringsärenden ej fick avgöras av tingsnotarie. Och så måste – betonade justitieutskottet – rimligen ske. Justitieutskottet förordade att ärendet på nytt övervägdes i regeringskansliet och att sådana överväganden bl.a. skulle omfatta en ordning enligt vilken tingsrätts avgörande får prövas av hovrätt endast då hovrätten meddelat prövningstillstånd. Vidare fann justitieutskottet det särskilt angeläget att förnyade överväganden också skulle omfatta ett av Stockholms tingsrätt uttalat önskemål att för handläggningen av ärenden om felparkeringsavgifter få till stånd en regel om preklusion, motsvarande den som enligt rättegångsbalken gäller för tvistemål och som innebär att omständighet eller bevis som ej tidigare förebragts får åberopas endast om giltig ursäkt för tidigare underlåtenhet finns.

Trafikutskottet anslöt sig till justitieutskottets uppfattning.

Av den departementspromemoria Felparkeringsavgift (Ds K 1987:18) som ligger till grund för nu förevarande proposition framgår att det i januari 1985 kom in 334 ärenden om felparkeringsavgift till Stockholms tingsrätt. Motsvarande siffra för januari 1986 var 68. Inte i något av de ärenden som kom in under januari 1986 förekom Parkeringsjuridiska föreningen som ombud. Föreningen har inte heller därefter förekommit som ombud. Anledningen till nedgången i antalet ärenden torde vara – framhålls det i promemorian – ett beslut av högsta domstolen i september 1985, vari HD fastställde ett beslut av Svea hovrätt att döma en representant för Parkeringsjuridiska föreningen till dagsböter för att mot bättre vetande ha fört talan mot beslut av lägre instanser i frågor om felparkeringsavgift.

Propositionens förslag

Propositionens lagförslag innebär i huvudsak följande.

- Den som bestrider betalningsansvar för felparkeringsavgift skall hos polismyndigheten ange inte bara de omständigheter som bestridandet grundas på utan också den bevisning som åberopas.
- En regel motsvarande den som finns i 50 kap. 25 § tredje stycket rättegångsbalken om preklusion av rätten att i tingsrätten och hovrätten

åberopa nya omständigheter eller ny bevisning införs i lagen om felparkeringsavgift. Detta innebär att omständigheter eller bevis som inte angetts vid polismyndigheten får åberopas i tingsrätten eller hovrätten endast om parten gör sannolikt, att han haft giltig ursäkt för sin underlåtenhet att ange omständigheten eller beviset vid polismyndigheten, eller om det av annan särskild anledning bör tillåtas att omständigheten eller beviset åberopas.

– I lagen om felparkeringsavgift införs en regel enligt vilken ett överklagande av tingsrättens beslut i huvudsaken inte får prövas av hovrätten om inte denna meddelat parten prövningstillstånd. Prövningstillstånd får meddelas om det är av vikt för ledning av rättstillämpningen att talan prövas av högre rätt eller om det finns anledning till ändring i det slut vartill tingsrätten kommit eller om det annars finns synnerliga skäl att pröva talan.

Lagförslagen i övrigt innebär bl.a. följande.

– När ett parkeringsärende överklagas till tingsrätten skall skrivelsen med överklagandet ges in till polismyndigheten. Nu tillämpas en ordning som innebär att skrivelsen ges in till tingsrätten.

– Prövningstillstånd behövs inte vid talan mot beslut som rör någon annan än en part, beslut varigenom tingsrätten ogillat jäv mot en domare, beslut angående utdömmande av förelagt vite eller om ansvar för en rättegångsförseelse eller beslut varigenom anmälan av bestridande avvisats.

– En ändring görs i 15 § punkt 3 lagen om felparkeringsavgift som innebär att felparkeringsavgifter skall återbetalas när parkeringsanmärkningen inte har prövats av domstol och det är uppenbart att anmärkningen inte borde ha meddelats.

– Med fordonets ägare enligt lagen om felparkeringsavgift skall i fortsättningens avses den som i något av de i lagen angivna registren var antecknad eller senare har antecknats som fordonets ägare vid tidpunkten för överträdelsen. Motsvarande ändring görs i lagen (1984:318) om kontrollavgift vid olovlig parkering.

– Statens andel av förhöjt avgiftsbelopp – enligt 16 § i lagen om felparkeringsavgift – höjs från hälften till tre fjärdedelar.

Utskottet

I motionerna T1 (m) och T2 (fp) yrkas avslag på propositionens förslag till regler om *preklusion* och om att ett överklagande av tingsrättens beslut i ärenden om felparkeringsavgift skall få prövas av hovrätten endast om denna meddelat parten *prövningstillstånd*.

I den förstnämnda motionen framhålls att den föreslagna preklusionsregeln ställer mycket stora krav på den enskilde. Vederbörande måste ju – säger motionärerna – kunna bedöma hur bevisning värderas i en domstol, och därmed hur stark bevisning han måste kunna åstadkomma inför sin anmälan till polismyndigheten. I sammanhanget bör vidare beaktas – framhåller motionärerna – att bevisfrågor är oerhört svåra att bedöma. Inte minst av det skälet bör man inte låta tingsrätten bli sista instans, eftersom frågorna där kan komma att avgöras av tingsnotarier med endast 18 månaders tjänstgöringstid. Vidare framhåller motionärerna att påförandet

av en felparkeringsavgift av dem som berörs i allmänhet torde uppfattas som jämställt med att bötfällas och att det i brottmål inte finns några begränsningar i rätten att återopa ny bevisning.

I fp-motionen framhålls att det krävs utomordentligt starka skäl för att göra inskränkningar i människors möjligheter att få sina beslut eller domar prövade i en instansordning med i vart fall tre steg. Den i och för sig vällovliga ambitionen att minska domstolarnas arbetsbörda får inte leda till förändringar i grundläggande rättsprinciper. Om domstolarna inte har tillräckliga resurser att tillämpa lagarna bör i första hand ytterligare resurser anslås eller de materiella reglerna ändras. Vidare framhåller motionärerna att den personal hos polismyndigheterna som beslutar i ärenden om felparkeringsavgift ofta saknar rättsutbildning. I tingsrätterna är det också vanligt att det är tingsnotarierna som handlägger ärendena. Det är sålunda först efter ett eventuellt överklagande till hovrätten som den enskilde kan få sin sak prövad av erfarna domare. Därvid är det även angeläget – betonas motionärerna – att nya omständigheter och bevis skall kunna återopas.

Föredragande departementschefen framhåller att det är nödvändigt med bestämmelser som begränsar möjligheten att i högre instans återopa nya omständigheter eller ny bevisning för att få till stånd en effektivare handläggning av ärenden om felparkeringsavgift. De omständigheter vid parkeringsöverträdelse som är av betydelse för saken är – fortsätter föredraganden – i regel enkla att klargöra. Det bör därför i allmänhet inte vara svårt att redan hos polisen ange dessa omständigheter och den bevisning som återopas. Utskottet delar föredragandens uppfattning och finner den av regeringen föreslagna preklusionsregeln – med de undantag som den möjliggör – väl avvägd.

Med hänvisning till det anförda tillstyrker utskottet den av regeringen föreslagna preklusionsregeln, medan motionerna i motsvarande delar avstyrks.

Utskottet har för sin del inte heller något att erinra mot att prövningstillstånd införs som en förutsättning för att mål om felparkeringsavgift skall få prövas i hovrätten. Härigenom begränsas – som föredraganden framhåller – antalet mål i denna instans, något som i sin tur givetvis innebär att mindre resurser behöver användas för dessa mål. Att så sker synes väl motiverat med hänsyn till målens jämförelsevis underordnade betydelse och deras för den enskilde tämligen begränsade rättsverkningar. Härtill kommer att dessa mål i regel torde vara av enkel beskaffenhet. En överprövning i hovrätten kan emellertid enligt regeringens förslag komma till stånd, om det är av vikt för ledning av rättstillämpningen att talan prövas av högre rätt eller om det finns anledning till ändring i det slut vartill tingsrätten kommit eller om det annars finns synnerliga skäl att pröva talan.

Sammantaget finner utskottet de sålunda utformade bestämmelserna om prövningstillstånd väl avvägda. Härav följer att utskottet tillstyrker regeringens förslag och avstyrker motionsyrkandena i motsvarande delar.

Lagförslagen i övrigt har inte heller givit utskottet anledning till erinran. De tillstyrks följaktligen.

Utskottet hemställer

1. beträffande *preklusion*

att riksdagen med avslag på motionerna 1988/89:T1 (m) i denna del och 1988/89:T2 (fp) i denna del antar det genom propositionen framlagda förslaget till lag om ändring i lagen (1976:206) om felparkeringsavgift såvitt avser 10 § tredje stycket.

2. beträffande *prövningstillstånd*

att riksdagen med avslag på motionerna 1988/89:T1 (m) i denna del och 1988/89:T2 (fp) i denna del antar det under moment 1 nämnda lagförslaget såvitt avser 10 a §,

3. beträffande *lagen om felparkeringsavgift i övrigt*

att riksdagen antar det under moment 1 nämnda lagförslaget i de delar det inte omfattas av vad utskottet hemställt ovan,

4. beträffande *lagen om kontrollavgift vid olovlig parkering*

att riksdagen antar det genom propositionen framlagda förslaget till lag om ändring i lagen (1984:318) om kontrollavgift vid olovlig parkering

Stockholm den 8 november 1988

På trafikutskottets vägnar

Birger Rosqvist.

Närvarande: Birger Rosqvist (s), Rolf Clarkson (m), Ove Karlsson (s), Olle Östrand (s), Kenth Skårvik (fp), Anna Wohlin-Andersson (c), Margit Sandéhn (s), Rune Johansson (s), Sten-Ove Sundström (s), Sten Andersson i Malmö (m), Hugo Bergdahl (fp), Viola Claesson (vpk), Roy Ottosson (mp), Jarl Lander (s), Tom Heyman (m), Anita Jönsson (s) och Eva Rydén (c).

Reservationer

1. Preklusion (mom. 1)

Rolf Clarkson (m), Kenth Skårvik (fp), Sten Andersson i Malmö (m), Hugo Bergdahl (fp), Roy Ottosson (mp) och Tom Heyman (m) anser

dels att den del av utskottets yttrande som på s. 6 börjar med "Föredragande departementschefen" och slutar med "delar avstyrks" bort ha följande lydelse:

Lagrådet framhåller i sitt yttrande över regeringens förslag till lag om ändring i lagen om felparkeringsavgift att det i dag – sedan Parkeringsjuridiska föreningens verksamhet i ärenden om felparkering upphört – inte längre råder sådana förhållanden att det är nödvändigt att lagstiftningsvägen vidta drastiska åtgärder för att stävja organiserat rättegångsmissbruk.

Utskottet delar lagrådets uppfattning och finner den av regeringen

föreslagna preklusionsregeln alltför långtgående. Alltför stora krav ställs enligt utskottets mening på den enskilde om man begär att han redan vid ett överklagande till polismyndigheten skall kunna bedöma vad som är juridiskt gångbar bevisning. Rättssäkerheten kräver därför att man inte begränsar nuvarande möjligheter att åberopa nya omständigheter och ny bevisning i högre instanser. Om problem med organiserat rättegångsmissbruk ånyo skulle uppstå kan problemet lösas genom att vederbörande – såsom skedde i Parkeringsjuridiska föreningens fall – döms till dagsböter med stöd av bestämmelserna i 9 kap. rättegångsbalken.

1988/89:TU2

Av det anförda följer att utskottet avstyrker regeringens förslag, såvitt nu är i fråga, och tillstyrker motionerna i motsvarande delar.

dels att utskottets hemställan under 1 bort ha följande lydelse:

1. *beträffande preklusion*

att riksdagen med bifall till motionerna 1988/89:T1 (m) i denna del och 1988/89:T2 (fp) i denna del avslår det genom propositionen framlagda förslaget till lag om ändring i lagen (1976:206) om felparkeringsavgift såvitt avser 10 § tredje stycket,

2. *Prövningstillstånd (mom. 2)*

Rolf Clarkson (m), Kenth Skårvik (fp), Sten Andersson i Malmö (m), Hugo Bergdahl (fp), Roy Ottosson (mp) och Tom Heyman (m) anser

dels att den del av utskottets yttrande som på s. 6 börjar med "Utskottet har" och slutar med "motsvarande delar" bort ha följande lydelse:

Enligt utskottets mening är det av rättssäkerhetsskäl angeläget att ärenden om felparkeringsavgift alltid skall kunna prövas i åtminstone två domstolsinstanser. Regeringens förslag om prövningstillstånd finner sig utskottet därför inte kunna tillstyrka. Utformningen av ifrågavarande lagrum – 10 § a – i de delar som inte avser prövningstillstånd föranleder däremot ingen erinran från utskottets sida. Motionerna, i de delar som nu är i fråga, tillstyrks.

dels att utskottets hemställan under 2 bort ha följande lydelse:

2. *beträffande prövningstillstånd*

att riksdagen med anledning av propositionen i denna del samt med bifall till motionerna 1988/89:T1 (m) och 1988/89:T2 (fp) i motsvarande delar antar 10 a § i det under moment 1 nämnda lagförslaget med följande såsom *utskottets förslag* betecknade lydelse:

Regeringens förslag

Utskottets förslag

10 a §

Talan mot tingsrättens beslut förs genom besvär i hovrätten. *Talan får inte prövas av hovrätten om inte hovrätten meddelat parten prövningstillstånd.*

Talan mot tingsrättens beslut förs genom besvär i hovrätten.

Hovrättens beslut får inte överklagas.

Prövningstillstånd behövs inte vid talan mot beslut som rör någon annan än en part, beslut varigenom tingsrätten ogillat jäv mot en domare, beslut angående utdömande av förelagt vite eller om ansvar för en rättegångsförseelse eller beslut varigenom anmälan av bestridande avvisats. I fråga om meddelade prövningstillstånd skall 54 kap. 11 § andra stycket rättegångsbalken gälla i tillämpliga delar.

Prövningstillstånd får meddelas endast om

1. det är av vikt för ledning av rättstillämpningen att talan prövas av högre rätt.

2. det finns anledning till ändring i det slut vartill tingsrätten kommit eller

3. det annars finns synnerliga skäl att pröva talan.

Kan talan mot tingsrättens beslut prövas av hovrätten endast om denna meddelat prövningstillstånd, skall tingsrätten i samband med underrättelse om vad som gäller i fråga om fullföljd av talan upplysa parterna om detta och därvid också ange innehållet i närmast föregående stycke.

Hovrättens beslut får inte överklagas.

1 Förslag till

Bilaga

Lag om ändring i lagen (1976:206)¹ om felparkeringsavgift

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (1976:206) om felparkeringsavgift dels att 4, 9, 10, 15 och 16 §§ skall ha följande lydelse,

dels att det i lagen skall införas en ny paragraf, 10 a §, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

4 §

Fordonets ägare ansvarar för att felparkeringsavgiften betalas. Ägaren ansvarar dock inte om omständigheterna gör det sannolikt att fordonet fränhänts honom genom brott.

Med fordonets ägare avses

1. den som när överträdelsen skedde var antecknad som fordonets ägare i något av de register som avses i 1 § 1 eller 2 eller

1. den som när överträdelsen skedde var antecknad som fordonets ägare i något av de register som avses i 1 § 1 eller 2 eller *den som senare har antecknats där som ägare av fordonet vid tiden för överträdelsen.*

2. i fråga om fordon som brukas med stöd av licens som anges i 1 § 3, den som vid samma tid innehade licensen.

9 §

Ägare av fordon, i fråga om vilket parkeringsanmärkning har meddelats, får hos polismyndigheten i det polisdistrikt där parkeringsanmärkningen meddelades skriftligen anmäla att han bestrider betalningsansvar. Därvid skall *grunden för bestridandet anges.*

Ägare av fordon, i fråga om vilket parkeringsanmärkning har meddelats, får hos polismyndigheten i det polisdistrikt där parkeringsanmärkningen meddelades skriftligen anmäla att han bestrider betalningsansvar. Därvid skall *han ange de omständigheter som bestridandet grundas på och den bevisning som åberopås.*

Har bestridande anmälts, verkställer polismyndigheten den utredning som behövs. Sedan utredningen har avslutats, meddelar polismyndigheten beslut med anledning av bestridandet. Finner myndigheten att parkeringsanmärkning ej hade bort meddelas eller att betalningsansvar av annan anledning ej åvilar den som bestritt sådant ansvar, undanröjer den betalningsansvaret.

Anmäles bestridande senare än sex månader efter det att avgiften har erlagts eller kronofogdemyndigheten vidtagit åtgärd för indrivning av avgiften, avvisas anmälan.

¹ Lagen omtryckt 1987:25.

Mot beslut enligt 9 § som innebär att betalningsansvaret undanröjts får talan ej föras.

Talan mot annat beslut enligt 9 § föres genom besvär hos den tingsrätt inom vars domkrets överträdelsen har ägt rum. Vid prövning av besvären tillämpas lagen (1946:807) om handläggning av domstolsärenden om ej annat anges i denna lag. Därvid gäller i fråga om besvär vad i den lagen sägs om ansökan. Besvär skall dock alltid anföras skriftligen.

Talan mot tingsrätts beslut föres genom besvär i hovrätten.

Ett beslut enligt 9 § som innebär att betalningsansvaret undanröjts får inte överklagas.

Andra beslut enligt 9 § överklagas skriftligen hos den tingsrätt inom vars domkrets överträdelsen har ägt rum. Skrivelsen med överklagandet ges in till polismyndigheten. Den skall ha kommit in dit senast tre veckor från det klaganden fick del av beslutet. Vid prövning av överklagandet tillämpas lagen (1946:807) om handläggning av domstolsärenden om inte annat anges i denna lag.

Omständigheter eller bevis som inte angetts vid polismyndigheten får i tingsrätten eller hovrätten åberopas endast om parten gör sannolikt, att han haft giltig ursäkt för sin underlåtenhet att ange omständigheten eller beviset vid polismyndigheten, eller om det av annan särskild anledning bör tillåtas att omständigheten eller beviset åberopas.

10 a §

Mot hovrätts beslut får talan ej föras.

Talan mot tingsrättens beslut förs genom besvär i hovrätten. Talan får inte prövas av hovrätten om inte hovrätten meddelat parten prövningstillstånd.

Prövningstillstånd behövs inte vid talan mot beslut som rör någon annan än en part, beslut varigenom tingsrätten ogillat jäv mot en domare, beslut angående utdömande av förelagt vite eller om ansvar för en rättegångsförseelse eller beslut varigenom anmälan av bestridande avvisats. I fråga om meddelade prövningstillstånd skall 54 kap. 11 § andra stycket rättegångsbalken gälla i tillämpliga delar.

Prövningstillstånd får meddelas endast om

1. det är av vikt för ledning av rättstillämpningen att talan prövas av högre rätt,

2. det finns anledning till ändring i det slut vartill tingsrätten kommit eller

3. *det annars finns synnerliga skäl att pröva talan.*

1988/89:TU2

Bilaga

Kan talan mot tingsrättens beslut prövas av hovrätten endast om denna meddelat prövningstillstånd, skall tingsrätten i samband med underrättelse om vad som gäller i fråga om fullföljd av talan upplysa parterna om detta och därvid också ange innehållet i närmast föregående stycke.

Hovrättens beslut får inte överklagas.

15 §

Felparkeringsavgift återbetalas om

1. betalningsansvaret har undanröjts genom beslut som har vunnit laga kraft,
2. avgift tidigare har erlagts för samma överträdelse,
3. *det i annat fall har förekommit fel som avsett ärendets handläggning och felet har varit till mien för den som erlagt avgift eller*
3. *parkeringsanmärkningen inte har prövats av domstol och det är uppenbart att anmärkningen inte borde ha meddelats, eller*
4. avgiften redan har erlagts, när åtal väckes eller strafföreläggande utfärdas i fall som avses i 14 §.

16 §

När en parkeringsanmärkning har meddelats i en kommun som själv svarar för övervakningen enligt lagen (1987:24) om kommunal parkeringsövervakning, tillfaller felparkeringsavgiften kommunen.

Vid utbetalning till en kommun av betalda felparkeringsavgifter skall statens kostnader dras av med ett belopp som fastställs av regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer. Om avgiften har höjts enligt 6 § andra stycket, skall dessutom *hälften* av det belopp som svarar mot höjningen tillfalla staten.

Vid utbetalning till en kommun av betalda felparkeringsavgifter skall statens kostnader dras av med ett belopp som fastställs av regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer. Om avgiften har höjts enligt 6 § andra stycket, skall dessutom *tre fjärdedelar* av det belopp som svarar mot höjningen tillfalla staten.

I andra fall än som avses i första stycket tillfaller avgiften staten.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1989.

I fråga om parkeringsanmärkningar som har meddelats före ikraftträdandet gäller inte 10 a §. Beträffande sådana parkeringsanmärkningar skall 9, 10 och 16 §§ i deras äldre lydelse tillämpas även efter ikraftträdandet.

2 Förslag till

1988/89:TU2

Lag om ändring i lagen (1984:318) om kontrollavgift vid olovlig parkering

Bilaga

Härigenom föreskrivs att 7 § lagen (1984:318) om kontrollavgift vid olovlig parkering skall ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

7 §

Fordonets förare och ägare ansvarar solidariskt för att kontrollavgiften betalas. Ägaren ansvarar dock inte om omständigheterna gör det sannolikt att fordonet har frånhänts honom genom brott.

Med fordonets ägare avses

1. den som vid tiden för den olovliga parkeringen var antecknad som fordonets ägare i något av de register som avses i 2 § första stycket eller

1. den som vid tiden för den olovliga parkeringen var antecknad som fordonets ägare i något av de register som avses i 2 § första stycket eller *den som senare har antecknats där som ägare av fordonet vid tiden för överträdelsen*

2. i fråga om fordon som brukas med stöd av licens som anges i 2 § första stycket 3, den som vid samma tid innehade licensen.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1989.

